

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

RACHEL LACEY

BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

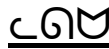
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

AMAZON ORIGINAL STORIES

RACHEL LACEY

Girls
JUST WANNA
HAVE *Sex*

Bu eser bir kurgu eserdir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Rachel Lacey
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla herhangi bir biçimde veya herhangi bir araçla aktarılamaz.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından
yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg_
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662543265 (dijital)

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı: Elizabeth Turner Stokes

İÇİNDEKİLER

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[TEŞEKKÜR YAZARI](#)

[HAKKINDA](#)

Birinci Bölüm

T Morgan'ın ilk gördüğü şey dövmeydi. Bronzlaşmış cilt üzerinde siyah mürekkeple, tonlu bir omuzun üzerine karmaşık bir desen halinde işlenmiş çiçekler ve sarmaşıklar.

Sadece güzel olmakla kalmayıp, şaşırtıcı derecede tanındı. Morgan başını hafifçe salladı, çünkü *aynı* dövme olması imkansızdı. Olamazdı. Hayal gücü açıkça onu yanıltıyordu.

Güneş ışığı havuzdan yansıyor ve Morgan, havuzun etrafındaki şezlonglarda toplanan insanlara gülümserken gözlerini kısarak baktı. Bir yerlerden hoparlörden yumuşak bir müzik geliyordu ve o, en sevdiği şarkıcılardan biri olan Anna Moss'un son hit dans parçasını tanıdı. Parçanın adı "Heat Wave" idi, mükemmel bir yaz marşı.

Morgan güneş kremi, klor ve havuz terasının hemen ötesinde parıltıyan gölle ilişkilendirdiği belirsiz bir organik kokuyu içine çekti. Bu, güzel bir arka plan oluşturunuyordu, ama bunun ötesinde, göl ona pek çekici gelmiyordu. Morgan pek doğa kızı değildi. Havuz daha çok onun tarzıydı.

Aylardır bu tatili ipe çekiyordu. Grubun geri kalanı bütün hafta boyunca göl kenarındaki kiralık evlerinde kalmıştı, ama Morgan bugüne kadar işten izin alamamıştı ve şimdi kaybettiği zamanı telafi etmeye kararlıydı. Kamerasını da yanına almıştı ve en sevdiği arkadaşlarıyla havuz başında geçireceği bir güne hazırdı.

Ama şu dövme. Daha doğrusu, o dövmenin sahibi olan kadın... "Morgan, gelmişsin!" en yakın arkadaşı Sierra coşkuyla seslendi.

Arkadaşlarından selamlar yağdı. Morgan el salladı, ama hala dövmeli kadına dikkatini veremiyordu. Kadın pembe bir bikini giymişti, sarı saçları başının üstünde dağınık bir topuz halinde toplanmıştı, dizlerinin üzerinde bir e-okuyucu duruyordu. Morgan ona bakarken, kadın başını çevirip doğrudan ona baktı. Morgan, dövme kadar tanıdık gelen kahverengi gözlere bakarken nefesini tuttu.

Olamaz.

Gerçekten oydu.

Morgan, bilinçli bir karar vermeden önce ayakları onu geriye doğru sürüklemişti. Yanakları alev alev yanarken mutfağa sığındı.

Dövmeli kadın neden buradaydı? Morgan sekiz yıldır onu düşünüyordu, onunla ilgili *fanteziler kuruyordu*, ama adını bile bilmiyordu ve Morgan ve arkadaşlarıyla birlikte bu kiralık evde bulunması için hiçbir neden yoktu.

"Morgan?" Sierra mutfğa girerken seslendi, her adımında parmak arası terlikleri şapır şapır ses çıkarıyordu. "Şimdiden saklanmıyorsun, değil mi? Daha yeni geldin."

Morgan, kalbi göğsünde deli gibi çarparak havuzu işaret etti. "Şu kadın... Omzunda çiçek dövmesi olan, pembe bikinili kadın? O, Sierra."

Sierra kaşlarını çatı. "Kim?"

"Cape'e gittiğimizde sahilde öptüğüm kadını hatırlıyor musun?" Morgan'ın hayatındaki en unutulmaz öpücük. Düşünmek bile yüzünü kızartıyor ve onu telaşlandırıyor.

Sierra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kadınlardan hoşlandığını fark etmeni sağlayan kadın mı?"

"Evet." Morgan, havuza bakan pencereden dışarı bakma dürtüsüne direndi.

"İlginç." Sierra parmağını dudaklarına dokundurdu. "Gidip yanına oturmalısın, kıvılcım hâlâ orada mı bakmalısın. Belki bu sefer numarasını alabilirsin."

Sierra sözünü bitirmeden Morgan başını sallamaya başlamıştı bile. "Olmaz. Hayır, ben sadece havuz başında sakın bir gün geçirmek için buradayım. Hepsi bu." Dövmeli kadının yanına oturma düşüncesi içini o kadar heyecanlandırıyordu ki, nefes almakta zorlanıyordu.

Flört etmekte berbat biriydi. Bir erkekle, bir kadınla ya da başka biriyle flört etmesi fark etmezdi. O kişiyi gerçekten *sevdiğinde*, Morgan umutsuzca dilini yutardı, bu yüzden cinsel uyanışını sağlayan kadının önünde kendini küçük düşürme riskine girmektense mesafesini korumayı tercih ederdi.

Sierra ona anlamlı bir bakış attı. "İşte yine her zamanki gibi, seni rahatlık alanından çıkararak durumlardan kaçınıyorsun. Yani, halinize bir bakın, patronunuzun sizi suçluluk duygusuna kapılmaya zorlayarak bütün haftayı izin yapamayacağınızı düşündüğü için tatilimizin son gününde ortaya çıkıyorsunuz."

"Ama Brian..."

"Brian, senin çok iyi kalpli olmanı suistimal eden bir pislik. Hadi ama Morgan. Ben sadece hak ettiğin şeyi elde ettiğini görmek istiyorum." Sierra'nın

yüzünde yalvaran bir ifade belirdi. “Senin *mutlu* olmanı istiyorum. İşinden ya da aşk hayatından gerçekten mutlu olduğunu söyleyebilir misin?”

Morgan ağzını açtı, sonra hemen kapattı. Sierra’nın sözlerinin ardındaki gerçeği kabul ederken boğazı düğümlendi. Hayır, mutlu değildi. Doğrusu, Morgan yıllardır karşılığında ona hiçbir şey vermeyen insanlara kendinden fazlasını vererek tükenmişti. Kendi fotoğraf stüdyosunu açmayı hayal ederken, alışveriş merkezindeki bir stüdyoda pozlu portreler çeken, çıkmaz bir işte sıkışıp kalmıştı.

Peki ya aşk hayatı? Şu anda pek bir şey yoktu. Son denemelerinin hepsi felaketle sonuçlanmıştı. Morgan flört etmekten nefret ediyordu, ama aşık olmak istiyordu. Kalbini hızlandıran, onu güldüren, en iyi arkadaşı ve ruh ikizi olan kişiyi bulmak istiyordu. Bu çok mu büyük bir istekti?

Sierra ellerini çırpı. “Biliyor musun? Sana bir ‘evet günü’ lazım.”

“Hayır,” diye yanıtladı Morgan içgüdüsel olarak, ama içten içe Sierra’nın haklı olduğundan şüpheleniyordu. Çocukluklarından beri bunu yapıyorlardı. İçlerinden biri "evet günü" ilan ettiğinde, diğeri günün geri kalanında her şeye evet demek zorundaydı... elbette rıza ve güvenlik sınırları dahilinde.

Bu, Morgan’ın balo için Sierra’nın kıyafetini seçmesi, Morgan’ın ters dönen bir roller coaster’a ilk kez binmesi ve Sierra’nın popüler bir yerel restoranın yemek salonunun yanındaki havuzda yüzen bir denizkızı olarak sahneye çıkmak için seçmelere katılması gibi komik maceralara yol açmıştı. Seçilmemişti, ama Morgan’ın elinde, yeşil denizkızı kuyruğuyla su altı penceresinin önünden süzülen Sierra’nın paha biçilmez fotoğrafları vardı.

"Evet günleri" her zaman eğlenceliydi ve Morgan’ı her zaman yeni şeyler denemeye itiyordu, ama bugün tek istediği havuz başında dinlenmekti. Ya da belki

..

"Kararımı verdim," dedi Sierra. "Bugün bir 'evet günü'. Buna ihtiyacın var, inkar etmeye bile kalkışma."

"Evet," diye kabul etti Morgan, çünkü oyunun kuralı buydu, ama aynı zamanda buna *gerçekten* ihtiyacı vardı. Son zamanlarda temkinli davranıyordu ve kimse onu Sierra kadar iyi tanımıyordu. Morgan, Sierra’nın, kendisi için seçmeyeceği şeyler olsa bile, eğlenmesine yardımcı olacak şekilde onu zorlayacağına güveniyordu.

Sierra, sarımsı bir buzlu içeceklerle dolu bir blenderi eline aldı. “Lucy bu dondurulmuş margaritaları yaptı ve muhteşemler. Ayrıca, havuz kenarında

yanında boş bir margarita bardağı var. Neden ona bir tane daha getirip, hazır oradayken adını da öğrenmiyorsun?" Gülümsayarak iki dolu margarita bardağını uzattı.

Morgan içini çekti. "Tamam."

"Bana sonra teşekkür edeceksin," diye seslendi Sierra neşeyle, Morgan kapıya doğru ilerlerken.

"Umarım öyle olur." Morgan, her iki elinde birer dondurulmuş margarita, sol omzunda hâlâ havluyla havuz terasına çıktı. Havlunun altında, su geçirmez kılıfında kamerası sallanıyordu. Havuzun bu kadar yakınında riske girmeyecekti, ama arkadaşlarının birkaç gündelik fotoğrafını ve belki de gölün birkaç karesini çekmek için heyecanlıydı.

Gözleri pembe bikinili kadına takıldı. Sol omuzu tamamen sarmaşık ve çiçek desenli dövmeyle kaplıydı. Morgan, onu ilk gördüğü anı hatırlayınca kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. O ve arkadaşları Cape Cod'da tatildehydiler ve o, Sierra'nın yanındaki plaj havlusunda oturmuş manzarayı seyrediyordu.

Kadın dalgaların kenarında durmuş, dondurma yiyordu ve Morgan'ın dikkati hemen ona çekilmişti. Büyülenmiş bir şekilde, "Vay canına, şu dövme bak," diye haykırmıştı.

"Değil mi? Çok seksi," diye cevapladı Sierra.

Seksi. Evet, öyleydi. Morgan bu farkındalıkla nefesini tuttu. "Hay aksi.

Göz ziyafeti de buraya kadarmış," dedi Sierra, önlerindeki adam ayağa kalkıp uzaklaşırken, "Ne yazık. Göz ziyafeti de buraya kadarmış," demişti ve o anda Morgan, iki farklı kişiden bahsettiklerini fark etmişti. Aynı zamanda, kadınlardan Sierra'dan farklı bir şekilde hoşlanabileceğini fark ettiği an da oydu.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Morgan plajda dövmeli kadınla bir öpücük paylaşmıştı; biseksüelliğini pekiştiren bir öpücük. Dünyasını sarsan bir öpücük. Sekiz yıl sonra hâlâ düşündüğü bir öpücük, çünkü o zamandan beri öpüştüğü hiç kimse vücudunu aynı şekilde uyandırmamıştı.

Morgan, o öpücüğü yaşadığından beri kaç kez yeniden yaşadığını saymayı bırakmıştı ve şimdi, onu paylaştığı kadının yanındaki boş şezlonga doğru yürüyordu; ona bir içki getirmek ve *sonunda* adını öğrenmek için.

Dikkatlice, dizlerini birbirine sıkıca bastırarak boş şezlongun kenarına oturdu. Mayo giyerken zarif bir şekilde oturmanın bir yolu var mıydı? O anda, bu pek olası görünmüyordu. Kadın e-okuyucusundan başını kaldırdığında Morgan zorla bir gülümseme takındı.

"Size içecek getirdim," dedi Morgan neeyle, bardaklardan birini uzatırken. Yüzeyinde yoğuşma oluşmuştu, bu da parmaklarının altında kayganlaşmasına neden olmuştu. Elinde titredi ve bardağı neredeyse düşürüyordu. Birkaç damla buzlu su bileğine sıçradı.

Neyse ki kadın, ieceğı sunarkenki sakarlığına bir yorumda bulunmadı. Kadın nazik bir gülümsemeyle bardağı kabul etti. "Teşekkür ederim."

"Şey..." Morgan ne söyleyeceğini aradı, öpüşmelerinden bahsetmeli miydi yoksa soğukkanlı mı davranmalıydı? Tahmin edilebileceğı gibi, dili tutulmuştu, ama *lanet olsun*, karşısındaki kadın hatırladığından bile daha güzeldi. O elmacık kemikleri!

Ve tabii ki dövme...

Aralarında kırmızımsı altın rengi tüylü bir kafa belirdi ve Morgan istem dışı bir şaşkınlık ılgılığı attı. Köpek, dilini dışarı çıkarmış ve nefes nefese kalmış bir şekilde ona bakıyordu.

"Pardon. Bu Roux." Kadın elini Roux'un kafasına koydu, ona sevgiyle baktı ve Morgan'ın kalbi biraz daha eridi. Köpeğini seven bir kadın mı? Evet, Morgan'ın işi bitmişti.

"Merhaba, Roux." Köpeğı, sonra da sahibine baktı. "Bu arada, ben Morgan."

"Juliette."

Morgan yanaklarının kızardığını hissetti. Bu kadar güzel bir kadına ne kadar da güzel bir isim. "Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum."

Juliette başını eğdi. "Gayri resmi olarak tanışmış mıydık?"

Ve bir anda, Morgan'ın mutluluk balonu patladı. Sekiz yıl boyunca öpüşmelerini hayal etmişti, ama Juliette onu hatırlamıyordu bile.

İkinci Bölüm

Juliette, Morgan'ın ona verdiği margaritayı yudumladı, bir an önce bitirip yoluna devam etmek istiyordu. Bu tatile, arkadaşı Tabitha'ya bir iyilik olarak gelmişti; Tabitha ile eski erkek arkadaşı arasında tampon görevi görüyordu, ama Juliette'in boş boş oturarak geçirebileceği zamanın bir sınırı vardı. Kindle'ında kitap okurken meyveli içeceklerini yudumlayarak.

Göl tam oradaydı ve onu çağırıyordu. Havuzda geçen uzun bir sabahın ardından Juliette, paddleboard'una binmek için sabırsızlanıyordu. Roux'ya baktığında, onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordu. O da en az onun kadar paddleboard'u – ya da her türlü açık hava macerasını – seviyordu. Harika bir ikiliydiler. Kesinlikle, o, Juliette'in önceki kız arkadaşından daha sadıktı.

"Roo, kanguru gibi mi?" diye sordu Morgan, Juliette'in düşüncelerinden kopararak.

Juliette, köpeğinin kıvılcık renkli tüylerine işaret etti. "Roux, Fransızcada kıvılcık saçlı anlamına gelen kelime."

"Çok sevimli." Morgan gülümsedi ve Juliette'in gördüğü en sevimli şey olan gamzeleri ortaya çıkırdı. "O zaman Fransızca biliyor musun?"

"Oui," diye yanıtladı Juliette, Morgan'ın bariz beğenisinden keyif alarak. Kıvrıkcık kahverengi saçları ve güneş gibi parlayan gülümsemesiyle gerçekten de çok sevimliydi. Kraliyet mavisi, küçük beyaz çiçeklerle süslenmiş iki parçalı bir mayo giymişti. "Je suis prof de français à Northshire University." Morgan'ın boş bakışları karşısında, sözlerini İngilizce tekrarlardı. "Northshire Üniversitesi'nde Fransızca öğretmeni olarak çalışıyorum."

"Üniversite profesörü mü? Etkileyici." Yine o gamzeler ortaya çıktı. Morgan'ın gamzeleri, Juliette'in ayak parmakları arasındaki kumları, başının üzerindeki yıldızlarla kaplı gökyüzünü ve bir öpücüğü hatırlattı.

En unutulmaz öpücük.

Juliette ilk başta emin değildi, ama evet, yıllar önce öpüşmüşlerdi. Tatlı bir öpücüktü. Ateşli bir öpücüktü. Juliette o zamanlar Morgan'ın güneş gibi parlayan gülümsemesine kapılmıştı ve şimdi de hâlâ ona çekiliyordu. Morgan'ı tanıyabilseydi onu çok seveceğini hissediyordu. Ama işler o kadar basit değildi.

O zamanlar Morgan, sahildeki sıradan bir kadından ibaretti, ama şimdi o öpücük, aksi takdirde havuz kenarında zararsız bir flört olabilecek bir durumu karmaşıktırılıyordu. Juliette güzel kadınlarla flört etmekten hoşlanıyordu, ama onunla Morgan'ın bir geçmişı vardı ve son zamanlarda Juliette anı yaşamayı tercih ediyordu. Romantik ilişkilerden kaçınıyordu. Böylesi daha güvenliydi.

“Northshire Üniversitesi'ne gitmek istiyordum,” diyordu Morgan. “Ama kabul edilmedim.”

"Oldukça rekabetçi bir yer." Juliette margaritasından bir yudum daha aldı. Yolun yarısı...

Morgan kendi margaritasını neredeyse bitirmişti. Profesyonel görünümlü bir kamera tutuyordu, havuzun etrafında toplanan grubun fotoğraflarını çekerken, muhtemelen Juliette'e doğru gizli bakışlar attığını sandığı bakışlar atıyordu. Muhtemelen o da öpüşmelerini hatırlıyordu, ama belki ikisi de öyle değilmiş gibi davranabilirdi. Juliette bunu tekrar gündeme getirmek için iyi bir neden göremiyordu.

“İyi bir kitap mı okuyorsun?” Morgan, birkaç dakikalık uzun bir sessizliğin ardından, Juliette'in Kindle'ını işaret ederek sordu.

"Lezbiyen bir aşk romanı, ve evet, güzel."

Morgan'ın yüzü aydınlandı. “Öyle mi? Lezbiyen aşk romanlarını severim. Hangi kitap?”

"Brie'nin *Yours for the Taking* kitabı."

"Oh, onu çok sevmiştim," dedi Morgan heyecanla. "Onun kitapları çok seksi ama aynı zamanda çok duygusal."

"Mm-hmm." Juliette margaritasının son yudumunu içip ayağa kalktı. "Sohbet etmek güzeldi ama Roux ve ben gölde paddleboard yapmaya gidiyoruz."

“Oh. Tamam.” Morgan'ın hayal kırıklığı belliydi ve bu, Juliette'e bunu neden olduğu için alışılmadık bir şekilde kendini kızdırdı. Yine de fikrini değiştirecek kadar kızdırmadı. Kendine ait bu zamana ihtiyacı vardı. Bütün sabah bunu ipe çekmişti.

Juliette Kindle'ını eline aldığında, Roux heyecanla kuyruğunu havaya kaldırıp etrafında dolanmaya başladı. Şüphesiz, “*paddleboard*” kelimesini duymuştu. Bu, onun da en sevdiği aktivitelerden biriydi.

“Hey, Morgan, az önce bana paddleboard yapmayı öğrenmek istediğini söylememiş miydin?” Sierra yakındaki sandalyesinden seslendi.

Morgan, Juliette'in ne anlama geldiğini çözemediği bir bakış attı ve ardından isteksizce "Evet" dedi.

"Ders vermeye ne dersin, Juliette?" diye sordu Sierra. "Morgan için çok anlamlı olur."

Juliette içini çekmekten kendini alıkoydu. Ne yazık ki, kiraladıkları evin, birkaç paddleboard da dahil olmak üzere, kullanmaları için çeşitli ekipmanlar sağladığını zaten biliyordu. Hafta başında Tabitha'yı göle çıkarmıştı, ama bugün gerçekten yalnız kalmak istiyordu. Tek başına paddleboard gezisi kadar kafasını boşaltan başka bir şey yoktu ve bu, buradaki son günüydü.

"Lütfen?" diye sordu Sierra, Morgan ise giderek daha fazla utanıyor gibiydi.

"Gerçekten paddleboard yapmayı öğrenmek mi istiyorsun?" diye sordu Juliette, şüpheciliğini gizlemeye bile çalışmadan, çünkü Morgan ona pek doğa sever bir tip gibi gelmemişti.

Ama Morgan başını salladı, yüzünde aniden kararlı bir ifade belirdi. "Sierra az önce bana, kendimi daha sık konfor alanımdan çıkarmam gerektiğini hatırlattı ve ilk başta bunu duymak istememiştim ama o haklı. Evet, bu gölde geçireceğim tek gün ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum."

Juliette bu cevaptan isteksizce de olsa etkilendi. Morgan'a kısa bir ders verecek, ardından Roux ile birlikte tek başına daha uzun bir kürek turuna çıkacaktı. "Peki o zaman. Git hazırlan, henüz sürmediysen güneş kremi sür, sonra plajda buluşalım."

Üçüncü Bölüm

T On dakika sonra Morgan, gölün kıyısındaki kumlu plajda durmuş, Juliette'in paddleboard'un nasıl kullanıldığını göstermesini izliyordu. Morgan, buradaki plajın kumlu olmasını beklemiyordu. Bu plaj insan yapımı olmalıydı ve

bu çok hoşuna gitmişti. Ayak parmaklarının arasında sıcak kumun hissini seviyordu, ama okyanustan farklı olarak bu su koyu yeşildi ve ıslak bitkiler gibi kokuyordu. Yüzeyinin altında neyin gizlendiğini kim bilebilirdi ki?

Balıklar. Yılanlar mı?

Tanrım, umarım yılan yoktur. Morgan nadiren okyanusa —ya da havuz dışında herhangi bir su kütesine—çünkü yine... balıklar. Ve köpekbalıkları. Pullu tüm yaratıklar onu korkutuyordu, ama özellikle yılanlardan korkuyordu. Doğa onun dostu değildi, ama Sierra'nın sözlerini ciddiye alıp korkularını aşmak için elinden geleni yapıyordu, çünkü bu, Juliette ile daha fazla zaman geçirme şansı anlamına geliyordu.

Çekim hâlâ oradaydı, en azından Morgan için. Juliette'in onu hatırlamaması onu üzüyordu, ama belki bu Morgan'ın lehine işleyebilirdi. Muhtemelen o çok eski gecede, biseksüel olduğunu fark ettiği o gecede, naif görünmüştü. Bugün, ilk izlenimini yaratmak için nadir bir ikinci şansa sahipti ve bunu mahvetmemeye kararlıydı.

Ayrıca göle düşmemeye de kararlıydı. Morgan'ın dengesi iyiydi. Suyun içindeki pullu yaratıklardan kaçınarak bir paddleboard üzerinde durabilirdi elbette. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Juliette şu anda dizlerine kadar gölde durmuş, paddleboard'a nasıl binileceğini gösteriyordu ve Morgan dikkatini vermeye çalışıyordu. Gerçekten de öyle. Ama Juliette'in tahtası pembe bikinisiyle uyumluydu ve her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyordu. O tahtanın üzerine diz çöktü, Roux ise sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi önüne atladı.

O yakışıklı bir köpekti, Morgan yanılmıyorsa bir golden retriever, güneş ışığında parıldayan kırmızımsı altın rengi bir tüyü vardı. O ve Juliette, önlerinde uzanan ve yüzeyinde güneş ışığı parıldayan gölde, paddleboard üzerinde çarpıcı bir çift oluşturuyorlardı. Morgan çoktan kamerasına uzanıyordu, su geçirmez kılıfını getirdiği için şükrediyordu. “Sakıncası var mı?” diye sordu.

Juliette omzunun üzerinden baktı. "Çek hadi. Ama kışımın fotoğrafını çekme."

Morgan'ın boğazından şaşkın bir kahkaha patladı. "Öyle değil... Gölün üzerinde sen ve Roux'un geniş açılı bir fotoğrafını çekmek istedim."

Juliette'in dudakları kıvrıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama seninle dalga geçmek eğlenceli." "Oh." Morgan yutkundu, yanakları kızardı.

Juliette, hatırladığından daha hatırladığından daha neşeliydi ve bu Morgan'ı tedirgin hissettirdi... iyi anlamda.

Morgan, çekimini hazırlarken kamerasının diyaframını ayarladı; Juliette ve Roux, etraflarında uzanan göl, parıldayan su ve ağaçlarla çevrili kıyılar eşliğinde paddleboardlarının üzerindeydi. Güneş tepede parıldadığı için ışıktandırma ideal değildi, ama şikayet etmiyordu.

Stüdyo ya da sahne donanımı olmadan, poz verilmemiş bir dizi fotoğraf çekmenin heyecanını neredeyse unutmuştu. Tanrım, buna bayılıyordu. Morgan, Roux'un sürüşe hazırlanırken "gülümsemesini" yakalamak için yaklaştırdı, ardından dikkatini efendisine çevirdi. Juliette, sörf tahtasını sahil boyunca sığ sularda sürerken zarif ve kendinden emindi.

"O derse hazır mısın, ne dersin?" Juliette'in sesi biraz sabırsız geliyordu ve Morgan, onun yine objektifin arkasına saklandığını fark etti. Kamerasının arkasına saklanıp hayata katılmak yerine onu gözlemleme eğilimi vardı. Ama bugünün teması katılmaktı, o yüzden...

Kamerasını indirdi. "Hazırım."

"Onu çantama koyabilirim," dedi Juliette, taktığı çapraz askılı çantayı işaret ederek. "Tahtaya ilk kez biniyorsan, yanında bir şey taşımamanı tavsiye ederim."

"Oh, tamam. Teşekkürler." Morgan, Juliette'in tahtasını kıyıya geri getirmesini izledi, sonra Juliette'in çantasına koyabilmesi için kamerasını uzattı. Elleri serbest kalan Morgan, gezileri için seçtiği mavi tahtaya yaklaştı.

Juliette, düşerse sörf tahtasının uzaklara sürüklenmemesi için ayak bileği bağını nasıl bağlayacağını gösterdi. "Şimdi dizlerine kadar suya girene kadar yürüyeceksin."

"Bunu yapmak zorunda mıyım?" Morgan, o bulanık yeşil suya o kadar bile girmek düşüncesinden içten içe ürperdi. Pullu yaratıklar... *iğrenç*.

Juliette dudaklarını büzştürdü. "Göle girmek istemiyorsan, havuzun yanında kalmalısın."

Morgan, Juliette'in ses tonunda bir parça yargılama duydu; bu, Morgan'ın şu anda iyi bir izlenim bırakması gerektiği hatırlatmasıydı. Korkusunu yenmeye kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı. "Bunu yapmak istiyorum," diye ısrar etti.

"Muhtemelen bir ara suya düşeceksin," diye uyardı Juliette.

Morgan dudaklarını sıkıştırdı ve o düşünceyi kafasından tamamen silip attı. Bir adım öne çıktı, önce bir ayağını, sonra diğerini şaşırtıcı derecede soğuk göl suyuna daldırdı. Bunu yapacaktı, lanet olsun, ve suya düşmeyecekti.

Juliette'in cesaretlendirmesiyle, tahtayı yanına getirdi ve sonra ellerinin ve dizlerinin üzerinde dikkatlice üzerine tırmandı. Altında sallanışını hissetmek için birkaç saniye o pozisyonda kaldı.

"Harika," dedi Juliette.

Övgüyle cesaretlenen Morgan, ayaklarını öne doğru sürükleyerek ayağa kalktı. Dengede durmaya çalışırken, küreği önünde tutarak sallandı. "Başardım," diye haykırdı, Juliette'e bakmak için dönünce dengesini kaybetti. Morgan tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ama tahtanın üzerinde kalmıştı!

Juliette'in dudakları, bütün sabah Morgan'a attığı o küçük sırtışılarından biriyle seğirdi. "Islanmak istemiyorsan bunu yapma."

"O da öyle demişti," diye karşılık verdi Morgan, bu sözünü kendini bile şaşırttı.

Juliette kıkırdadı. "Can yeleği istemediğinden emin misin? Orası derin, ama ilk denemen için kıyıya yakın kalacağız."

"Eminim. İyi bir yüzücüyüm. Sadece göl canlılarını pek sevmiyorum."

"Bu gölde seni rahatsız edecek pek yaratık yok."

Morgan ayağa kalkmakta zorlandı, mayosunun bikini altlığı yerine erkek şortu olmasına şükretti, yoksa şu anda Juliette'e bir gösteri sunuyor olacaktı. Öyle ki, dikleştiğinde Juliette'in onu açıkça eğlenerek izlediğini gördü.

"Şimdi sana farklı yüzme stillerini göstereyim."

Morgan, yine "o da öyle demişti" şakası yapma dürtüsüne direndi, ama cidden, neden Juliette'in söylediği her şey birdenbire müstehcen geliyordu? Muhtemelen Morgan'ın seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu... ya da bir randevuya çıkmayalı, o konuda. Juliette'in nasıl ileri ve geri kürek çekileceğini ve tahtayı nasıl yönlendireceğini gösterdiğini izledi.

Kısa süre sonra Morgan, onun yanında kürek çekerek yavaşça su üzerinde ilerliyordu ve bu, Morgan'ın beklediğinden çok daha eğlenceliydi. Tüm zamanını düşmemeye çalışarak geçireceğini düşünmüştü, ama biraz sallansa da, gayet iyi idare ediyordu.

"Ayakta durmak, kanoda elde edemeyeceğin bir bakış açısı sağlar," dedi Juliette. "Su yeterince berraksa, balıkları ve hatta altındaki göl yatağını bile görebilirsin."

Bu Juliette'in ilgisini çekmiş olabilir, ama Morgan'a korkunç gelmişti. Suyun içindeyken, altında ne olduğunu kesinlikle bilmek istemiyordu. "Gerçekten mi?"

Juliette ona yine eğlenceli bir bakış attı. "Ses tonun her zaman seni ele veriyor, o yüzden dürüst olsan iyi olur. Sen doğa kızı değilsin. Sorun değil. Yine de bunu denediğin için sana saygı duyuyorum."

"Evet, beni yakaladın, ama teşekkürler." Şu anda Morgan, Juliette'in övgülerinin tadını çıkarmakla ve güneşin sarı saçlarında parıldayışını hayranlıkla izlemekle o kadar meşguldü ki, paddleboard'unun altında gizlenmiş olabilecek pullu yaratıklar hakkında endişelenmeye vakti yoktu.

Juliette kürek çekerken omuzlarındaki kaslar dalgalandı, bu da dövmesindeki sarmaşıkların bronzlaşmış teninde kayıyormuş gibi görünmesine neden oldu. Morgan onu izlemeye o kadar dalmıştı ki, neredeyse sörf tahtasından düşecekti. Dizlerini bükerek dengesini sağladı.

Kiralık evleri, Morgan ve arkadaşlarının büyüdüğü yerden çok uzak olmayan, Vermont'un güneyindeki özel bir gölün kıyısındaydı. O, Sierra ve grubun geri kalanı çocukluktan beri birbirlerini tanıyorlardı. Her yaz birlikte tatile çıkmaya çalışırlardı ve sonunda her zaman birkaç kişi daha eklenirdi; arkadaşların arkadaşları, sevgililer ya da eşler. Bu da Juliette'in burada olmasını ve muhtemelen sekiz yıl önce de Cape'de bulunmasının nedenini açıklıyordu. O yıl grup ikiye ayrılmış ve iki küçük ev kiralamışlardı, bu yüzden Juliette diğer evde olmalıydı.

Bugün göl oldukça ıssızdı, parıldayan mavi yüzeyinde sadece birkaç tekne görünüyordu. Kıyıda yer yer evler vardı ama genel olarak insan eliyle bozulmamış bir yerdi. Ağaçların ötesinde, Yeşil Dağlar ufukta uzanıyordu.

"Burası çok güzel," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladı Juliette. "Roux ve ben her gün sörf tahtasına çıkıyoruz."

Yavaş ve sabit bir tempo tutmuştu, bu sayede kürek çekmeler arasında sessizce süzülüyorlardı. Morgan, Juliette'in bunu onun için yaptığını düşündü ve buna minnettar oldu. Daha yavaş tempo, manzarayı keyifle izlemesi için ona zaman verdi... ve Juliette'in vücudunu takdir etmesi için. Ara sıra Juliette, uzaktaki bir ağaçtaki kartal ve kıyı şeridinin yakınındaki batık bir kano gibi şeyleri işaret ediyordu. Morgan, birden fazla kez kamerasının olmasını diledi, ama aynı zamanda sörf tahtası üzerinde henüz yeterince dengeli olmadığını ve kürek tutup manzarayı içime çekmekten başka bir şey yapamayacağını da biliyordu.

Evden epey uzaklaşmışlardı ve kıyıda duran büyük bir akçaağaç ağacını hayranlıkla seyrediyorlardı ki, Juliette, "Uh-oh," dedi.

"Ne?" Morgan endişeyle etrafına baktı, sanki su yılanının kendisine doğru yüzdüğünü görecekmış gibi, ama her şey normal görünüyordu.

"Roux, hayır." Juliette, dikkatle bir şeye bakan Roux'a bakıyordu ... Morgan neye baktığını tam olarak bilmiyordu. "O şamandıraya takılmış." Juliette, gölün uzak tarafındaki kırmızı bir noktayı işaret etti. "Sanırım onu top sanıyor. Ne kadar uzakta olduğunu ya da aslında ne kadar büyük olduğunu fark etmiyor."

"Top mu?" Morgan söz konusu şamandıraya gözlerini kısarak baktı. Bu mesafeden, bir nevi top gibi görüldüğünü düşündü.

"Roux, kal." Juliette'in sesi kararlıydı, ama artık çok geçti. Yüksek bir sıçrama sesiyle Roux göle atladı. Juliette, ayaklarının altındaki sörf tahtası sallanıp onu köpeğiyle birlikte suya düşürünce küçük bir çığlık attı.

Tahtası Morgan'ın tahtasına çarptı ve her şey yan yattığında bu kez Morgan çığlık attı. "Yılanlar!" diye düşünmeye bile vakti olmadan soğuk su başını kapladı ve onu suya batırdı.

Dördüncü Bölüm

R "Roux!" diye bağırdı Juliette, bir kolunu sörf tahtasına dolayarak, bacaklarını tüm gücüyle çırparak yüzüp giden köpeğini izledi. Ara sıra böyle yapardı: gölün diğer tarafındaki bir şeye gözünü dikip, öylece... giderdi. Kendi kafasına göre hareket ederdi ve bu konuda ikisi birbirine benziyordu. Morgan'ı kontrol etmek için döndü. "İyi misin?"

Morgan sörf tahtasına sıkıca tutunmuş, yüzünde panik dolu bir ifade vardı. "Burada yılan var mı? Ya da ısırın balıklar?"

Juliette gülüp gülmemek arasında kararsız kalmıştı. "Şu anda endişelendiğin şey *bu* mu? Kimse seni ısırmayacak. Derin bir nefes al, ben de sana tahtana binmene yardım edeyim."

Bunun yerine Morgan çığlık attı ve bacaklarını çırpmaya başladı. "Bir şey ayak bileğimi yakaladı! Yılan mı? Aman Tanrım. Yardım et!"

Juliette yüzerek yaklaştı ve çalkantılı suyun içinden suçluyu gördü. "Bu senin ayak bileği kayışın. Hatırladın mı? Tam da böyle bir durumda sörf tahtanın uzaklaşmaması için seni tahtaya bağlayan kayış." Kendi ayak bileği kayışı, Morgan'ın yanında suda dururken sörf tahtasını arkasında tutuyordu.

"Çıkar şunu benden!" Morgan çırpınmaya devam etti. Tahtasına geri tırmanmaya çalışırken fazla uzandı ve tahta devrildi, yüzüstü diğer tarafa düştü.

Bu hiç iyi değildi. Suda paniklemek *hiçbir zaman* iyi bir şey değildi, ama kayış takılıyken paniklemek, kayışın dolanma riskini de beraberinde getiriyordu ve buradaki su pek berrak değildi, bu da Morgan suya batarsa onu bulmayı zorlaştıracaktı. Juliette ona can yeleği giymesini ısrar etmeliydi. *Kahretsin.*

Peki Roux neredeydi? Morgan güvende olana kadar onu aramayı göze alamazdı. O iyi bir yüzücüydü, bu yüzden muhtemelen iyiydi, ama bunu bilmekle inanmak iki farklı şeydi. Roux resmen onun çocuğuydu ve şu anda onu açık bir su kütesinde gözden kaybetmişti. En azından, evlerinden uzak bir yere çıkmış olabilirdi. Bu gölde çok sayıda küçük koy vardı. Onu yakında bulamazsa, kim bilir nereye sürüklenirdi.

"Morgan," diye seslendi, yaklaşırken dikkatini çekmeye çalıştı, ama Morgan'ın kolları ve bacakları hâlâ çılgınca çırpınıyordu, bu da

tahtayı da sallandırıyor. Juliette ona yardım edecek kadar yaklaşmıyordu. Vücudunu bir korku dalgası sardı. Bu durum çok kolay bir şekilde tehlikeli bir hal alabilirdi. "Hareket etmeyi bırak. Sadece... dur."

Morgan'ın gözleri, geniş ve çaresiz bir şekilde onun gözleriyle buluştu ve *hala* çırpınıyordu. "Yardım et."

Panik mantıklı değildi. Juliette bunu biliyordu. Tahtalarına güvenli bir şekilde geri döndüklerinde, Morgan'ın yılan korkusunu hatta sevimli bile bulabilirdi. Ama burada deneyimli paddleboardcu olan Juliette'ti. Morgan'a ders verme sorumluluğunu üstlenmişti ve şimdi Morgan'a olan ilgisinin karar verme yeteneğini etkilemesinden korkuyordu. Morgan başından beri göle girmekten açıkça rahatsızdı. Juliette onu buraya hiç getirmemeliydi.

Bir fırsat gören Juliette, öne atıldı ve bir kolunu Morgan'ın beline doladı, bu sırada ikisi de bir anlığına suya battı. Suyu sıçrayarak yüzeye çıktılar, Morgan'ın kolları ve bacakları artık Juliette'e sıkıca sarılmıştı.

Morgan nihayet sakinleşince gözleri buluştu. Juliette, suda kalabilmek için ayak çırparak birkaç derin nefes aldı. Tanrıya şükür, Morgan'ın paniği nihayet azalıyordu. Artık Juliette de rahatlamaya başlayabilirdi, ama Morgan'ı sörf tahtasına geri çıkarmalıydı. Ve suyun soğukluğuyla şok edici bir tezat oluşturan, Morgan'ın vücudunun kendininkine karşı sıcak baskısını fark etmemeye çaresizce çalışıyordu. "İyi misin?" diye sordu, sesi nefes nefeseydi.

Morgan başını salladı. Yüzünden su damlaları akıyordu, güneş ışığında parıldıyorlardı, sanki kirpikleri ışıltıyor gibiydi. "Üzgünüm," diye nefes nefese konuştu. "Panikledim."

"Biliyorum. Seni tekrar sörf tahtasına çıkaralım, tamam mı?"

Morgan başını salladı, yanındaki sörf tahtasına bakarken gözleri hâlâ çılgınca parlıyordu. "Nasıl?"

"Oradaki tutamağı tutarak dengeni sağla, bacaklarını arkanda su yüzeyine çıkmasına izin ver, sonra tekmeleyerek tahtaya kay. Sonra dizlerini altına al ve plajda yaptığın gibi ayağa kalk."

"Tamam." Morgan derin bir nefes verdi, sonra Juliette'i bıraktı; Juliette, Morgan'ın teninin sıcaklığını hemen özledi. "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi, çünkü hâlâ bir şeyin ayak parmaklarımı ısıracakmış gibi hissediyorum."

Juliette kıkırdadı, Morgan'ı ısırarak ilgili tamamen uygunsuz bir şaka yapma dürtüsüyle mücadele etti. Morgan'ın yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı suda kaldı ama bu fırsatı Roux'u aramak için gölün üzerinde göz gezdirmek için kullandı. Hiçbir yerde görünmüyordu, en azından bu bakış açısından. Umarım ayağa kalktığı anda onu görebilir.

Tam o anda arkasına baktı ve Morgan'ın ayaklarını çırparak gövdesini tahtaya çıkardığını gördü. Bu hareketiyle Juliette'in yüzüne su sıçradı ve aynı zamanda Juliette'e Morgan'ın kışını yakından görme fırsatı verdi. Juliette, çok istemesine rağmen bakmamak için kendini zorladı.

Gerçekten bakmak istiyordu.

Yıllardır o öpücüğü düşünmemişti, ama şimdi Morgan hayatına geri dönmüşken, o heyecan verici anları tekrar tekrar yaşamaktan kendini alamıyordu. O öpücük müthişti ve Morgan'ın neşeli kişiliği onu o zaman da şimdi olduğu kadar büyülemişti. Morgan gibi birinin neden hâlâ bekâr olduğunu anlayamıyordu. Güzeldi, komikti, kasıtsız bir şekilde seksi — ki bu Juliette'in en sevdiği türden bir şeydi — o gamzelerden bahsetmeye bile gerek yok.

Juliette'in mükemmel kadın anlayışına oldukça yakındı. Juliette mükemmel bir kadın arıyor değildi, en azından artık değil. Zaten Morgan'ın göl yaratıklarına karşı mantıksız korkusu da oldukça iticiydi.

Juliette, Nova Scotia sahilinde büyümüş ve boş zamanlarının çoğunu okyanusta geçirmişti. Suyun içinde kendini evinde hissediyordu ve paddleboard, en sevdiği aktivite haline gelmişti, ancak son zamanlarda okyanusu daha küçük su kütleleriyle değiştirmişti. Evi, sıcak aylarda neredeyse her gün kürek çektiği bir göle yürüme mesafesindeydi.

Morgan şu anda tahtanın üzerinde dört ayak üstünde durmuş, ağır ağır nefes alıyordu. “Tanrıya şükür,” diye mırıldandı, sanki hâlâ derinliklerden bir yaratığın üzerine atlayıp onu ısırmasını bekliyormuş gibi suya temkinli bir bakış attı.

Juliette, ayağıyla Morgan'ın tahtasına vurup onu sarsmak için kısa süreli, mantıksız bir dürtü hissetti, ancak onun şaka anlayışı muhtemelen Morgan'ı yeniden dehşete düşürecekti. Bunun yerine, Juliette suda döndü ve yakınlarda yüzen ikisinin küreklerini almak için yüzmeye başladı. Morgan'a küreğini verdikten sonra, kendi sörf tahtasına kayd. Juliette ayaklarını altına çekti ve ayağa kalktı, bakışları Roux'u en son gördüğü yöne sabitlendi.

Kızıl saçlı başı uzaktan görünüyordu ve Juliette, onun iyi olduğunu gözleriyle gördüğü için rahat bir nefes aldı. Artık şamandıraya doğru yüzmüyordu

, şükürler olsun, ama şu anki yönüne bakılırsa, tam olarak nereye gittiğini bildiğine dair içinden bir şüphe duyuyordu ve orası kiraladıkları ev değildi.

"Roux!" diye seslendi, bunu yaparken onun muhtemelen onu duyamayacak kadar uzakta olduğunu, ya da en azından rotasını değiştirmek istemeyecek kadar uzakta olduğunu bilmesine rağmen.

"O iyi mi?" diye sordu Morgan.

Juliette omzunun üzerinden baktığında Morgan'ın ayağa kalkmış, endişeli bir şekilde ona baktığını gördü. "Evet, ama yanlış yöne yüzüyor."

"Çok üzgünüm. Fazla dramatik davrandım ve Roux'a yardım etmeni engelledim."

"O gayet iyi, gerçekten. Harika bir yüzücü." Juliette iç geçirdi. "Sadece kendi başına küçük bir gezintiye çıkmaya karar verdi ve şimdi gidip onu getirmem gerekiyor."

"Hımm." Morgan, ufuktaki kara bulutları işaret ederek kaşlarını çatı. "Kötü hava beklemiyoruz, değil mi?"

"Bu mevsimde her zamanki gibi, yer yer sağanak yağış olasılığı var. Dinle, Roux'un gözü şuradaki adaya takılmış, eminim." Roux'un suda sallanan başının arkasında görünen ağaç kümelerini işaret etti. "Bu hafta orası bizim yerimizdi. Muhtemelen oraya gittiğimizi sandı, şimdi de bize yol gösteriyor sanıyor."

Morgan adaya gözlerini kısarak baktı. "Oh. Plan bu muydu?"

"Hayır. İlk seferin için çok uzak. Kıyıya yakın kalmayı planlıyordum, ama şimdi Roux'u almam gerekiyor. Yine de önce seni eve götüreceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Morgan. "Yardım etmek isterim. Zaten bizimle ayrılması benim hatam."

Juliette bunu düşündü, sonra başını salladı. "Burada geçireceğin tek öğleden sonranı, gölün karşısındaki yaramaz köpeğimi kovalayarak geçirmek istemezsin, değil mi?"

Morgan'ın ifadesi değişti, endişeli bir halden kararlı bir hal aldı. Sonra sanki özel bir şakaya dahilmiş gibi gülümsedi. "Aslında, isterim. Paddleboard'a yeni başladım ama spor salonunda kürek makinesinde bolca zaman geçirdim, o yüzden devam edebilirim."

Gerçekten de, Juliette dikkatini verdiğinde, Morgan'ın sırt ve omuzlarının etkileyici bir güçle kasıldığını gördü. Juliette'in hâlâ bu konuda çekinceleri vardı, ama Roux'ya yetişmesi gerekiyordu—

ne kadar çabuk olursa o kadar iyi—ve Morgan’ın ona eşlik etmesini, muhtemelen olması gerektiği kadar umursamıyordu. “Peki o zaman. Hadi Roux’u bulalım.”

Beşinci Bölüm

R Adaya yaklaştıkça Morgan doğru kararı verdiğini biliyordu. "Evet günü" onu zorlamış olabilir, ama geri dönüp cevabını değiştirmek istemezdi, bunu yapabilse bile. O

suya düştükten sonra paniğe kapıldığı için hâlâ çok utanıyordu, ama şaşırtıcı bir şekilde, paddleboard gezisinin geri kalan her şeyinden keyif alıyordu.

Ufuktaki bulutlar biraz endişe vericiydi, ama o ve Juliette gölde yüzdükleri için zaten sırlıslıkla olmuştular. Artık biraz yağmur onlara zarar veremezdi ve Morgan, Juliette ile baş başa daha fazla zaman geçirme fırsatı bulduğu için minnettardı. Ayrıca, daha önce hiç ıssız bir adaya gitmemişti. Bu ada, kiraladıkları evden sadece birkaç yüz metre uzaktaydı, ama yine de yeni bir deneyimdi.

"Onu görüyorum," dedi Juliette, rahatlamış bir sesle.

Gerçekten de, Morgan gözlerini kısınca, ilerideki kıyıda köpeğin altın rengi silüetini görebildi. "Tanrıya şükür. Endişelenmişim."

"Ben de, mantıken onun iyi olduğunu bilsem de," diye itiraf etti Juliette, dudakları Morgan'ın artık onun kendine özgü küçük gülümsemesi olduğunu fark etmeye başladığı bir şekilde kıvrıldı. Bu seksi bir gülümsemeydi, ama zaten Morgan, Juliette'in hemen hemen her şeyini seksi buluyordu.

"Ne zamandır onunla birliktesin?"

"Beş yıldır." Sesinde duyulan sevgiye şüphe yoktu.

Morgan'ın şu anda kendi evcil hayvanı yoktu, ama o bir hayvan severdi ve Juliette'in Roux'u sevdiği gibi evcil hayvanını seven insanlara karşı zaafı vardı. Juliette, gölü geçerken kürek çekişini yavaş ve sabit tutmuştu, ama Roux'un beklediği kıyıya yaklaşırken hızı biraz arttı.

Sonuç olarak, küreği dibe değdiğinde Morgan biraz nefes nefese kalmıştı. Buradaki kıyı, kiralık evin önündeki gibi kumlu değildi. Roux'un durduğu yer oldukça çamurluydu, ama Juliette'in hedeflediği gibi görünen birkaç büyük düz kaya vardı. Morgan, onun önce karaya çıkmasını izlemek için geride kaldı.

Juliette düz kayalardan birinin yanına yanaştı ve dikkatlice üzerine çıktıktan sonra eğilip sörf tahtasını sudan çıkardı. O bunu kolaymış gibi gösterdi,

ama Morgan bunun hiç de kolay olmadığına emindi. Juliette ona birkaç ipucu verdi ve sonra kenara çekildi. Roux onu selamlamak için koşarak geldi, kuyruğunu coşkuyla sallıyordu.

Morgan, Juliette'in önerisini dinledi ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra beceriksizce kayanın üzerine süründü, bu sırada dizlerinden birini sıyırdı, ama çamuru önlemeyi başardı, bu da kesin bir zafer gibi geldi. Ayağa kalktığında, önündeki açıklıkta kurulu gri bir çadır görünce şaşırdı. "Aman tanrım. Birinin kamp gezisini mi bölüyoruz?"

Juliette başını salladı. "Hayır. O benim."

Morgan kaşlarını kaldırdı. "Senin mi?"

"Evet. Bütün hafta boyunca buraya geliyordum. Sanırım burası benim için bir nevi vaha.

Bir sürü insanla havuz başında oturmaktansa yalnız kalmayı tercih ederim." "Yani burada kamp mı yapıyorsun?"

"Tam olarak kamp değil, sadece ara sıra birkaç saatliğine kaçıp rahatlamak için."

"Harika." Morgan, Juliette'in neden arkadaşlarıyla havuz başında olmak yerine burada yalnız kalmayı tercih ettiğini sormak istedi, ama birbirlerini bu kadar iyi tanımadıkları için fazla kurcalamak istemedi. "Bu yeri görebildiğime sevindim. Geri dönmeden önce birkaç dakika takılabilir miyiz? Birkaç fotoğraf çekmek isterim." Tabii ki, paddleboard'a geri dönmeden önce kollarının biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Juliette eliyle geniş bir hareket yaptı. "Tabii ki. Acelem yok."

"Teşekkürler." Juliette'in çapraz askılı çantasını çıkarıp fermuarını açarak Morgan'ın kamerasını çıkardığını izledi; göle düştükten sonra kamera hiç de kötü görünmüyordu. Şükürler olsun ki su geçirmez kılıf vardı. Bugün kesinlikle parasının karşılığını vermişti. Ağaçların arasından kiralık evlerinin azıcık görüldüğü karşı kıyının birkaç hızlı fotoğrafını çekti.

Ada, gölün ortasındaki bu mükemmel küçük vaha, fotoğraf çekilmeyi bekliyordu, ama Morgan'ın çıplak ayakla yürüyebileceği mesafe sınırlıydı. Çadırın etrafındaki açıklık nispeten temizdi, ama ötesinde, kayalar, dallar ve kim bilir başka neler yüzünden ayaklarını kesme riski vardı. Açıklığın etrafında parmak uçlarında yürüdü, ağaçların arasından süzülen güneş ışığını ve kıyı şeridinde silüetini gösteren küçük bir yelkenliyi fotoğrafladı.

Roux'un kırmızı bir topla sığ suda su sıçratmasını fotoğraflamadan edemedi. Juliette, köpeğiyle birlikte diz

derin suda köpeğine topu atmak için sallanırken güldü. Topu bırakmadan önce kolunu başının üzerine kaldırdı ve Roux'un yakalaması için göle attı.

Çıt.

Morgan, onu atış anında ve ardından göle dönük dururken, ıslak sarı saçları omuzlarına dökülürken, Roux ağzında topuyla ona doğru yüzerken elleri su yüzeyinde süzülürken yakaladı. Roux ona ulaştığında, Juliette eğilip köpeğin başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Çek.

Morgan, vizöründe ortaya çıkan fotoğrafı görünce neredeyse nefesini tuttu. Birbirlerini daha iyi tanısaldı, bu fotoğrafı çerçeveletip Juliette'e hediye ederdi. Tanışmadıkları için, Morgan fotoğrafı ona e-posta ile gönderecekti, böylece Juliette kendisi basabilirdi, çünkü bu kesinlikle saklanmaya değer bir fotoğraftı. Juliette ve Roux, güneşin altın rengi ışığıyla aydınlanıyordu; Juliette, Roux'un gözlerinin arasına bir öpücük kondururken, Roux ona hayranlıkla bakıyordu ve etraflarında su damlacıkları havada asılı kalmıştı.

Juliette, Roux ile oynarken Morgan fotoğraf çekmeye devam etti. Dövmeli omuz Morgan'a doğru dönmüştü ve Morgan, dizlerine kadar suya batmış, gölün arka planında inanılmaz derecede güzel görünen Juliette'in birkaç fotoğrafını çekmeden durmadı. Morgan, Juliette'in dövmesinin birkaç yakın plan fotoğrafını çekmek için zum yaptı ve narin çiçeklerle iç içe geçmiş, derisi üzerinde kıvrılan sarmaşıkların akıcılığını yakaladı.

Çok güzeldi.

Morgan, aylardır hissetmediği kadar ilham almıştı. Bu, odaklanmak istediği türden bir fotoğrafçılıktı. Belki yarın eve döndüğünde, nihayet fotoğrafçılık web sitesini kurmaya başlayacaktı; bu, kendi işini kurmak, özel müşteriler bulmak ve en çok sevdiği şeyi yaparak geçimini sağlamak için atacağı ilk adımdı.

Aşağıya baktığında, Morgan farkında olmadan ayak bileklerine kadar göle girmiş olduğunu fark edince şok oldu. Kamerasının gücü müydü ... yoksa Juliette'in gücü müydü? Çünkü Morgan aptal değildi. Öğleden sonra boyunca Juliette'e giderek daha fazla kapılmıştı. Juliette, Morgan'ın farklı bir yönünü ortaya çıkarmıştı; daha cesur, daha maceracı bir yönünü, ve bunu sevdiğini fark edince şaşırmıştı.

Daha fazlasını istiyordu... daha fazla macera, kendini rahatlık alanından çıkarmak için daha fazla fırsat, belki de Juliette ile daha fazla zaman geçirmek.

Morgan, Juliette'in çok fazla fotoğrafını çektiğinin de farkına varmaya başlamıştı. Onları daha sonra ona gösterip onayını alacak ve beğenmediklerini silecekti. Ancak kamerasıyla meşgulken, altın rengi öğleden sonra ışığı griye dönmüştü. Morgan geri dönmeyi önermek üzereyken, başlarının üstünde gök gürültüsü çınladı. "Uh-oh."

Juliette'in dudakları kıvrıldı. "Öğleden sonramızın teması." "Fırtınadan önce geri dönebilecek miyiz sence?"

Juliette, onlar dikkatlerini başka yöne vermişken yaklaşan kara bulutlara bakmak için döndü. Bulutlar şimşeklerle parılıyordu. "Hayır. Adada fırtınanın geçmesini beklesek iyi olur."

Morgan dudaklarını sıkıştırdı. Gölün ortasındaki bir adada fırtınayı beklemek kesinlikle güvenli görünmüyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Çadır bizi kuru tutar." O sırtıttı. "En azından şu anda olduğumuzdan daha fazla ıslanmayız. Bu öğleden sonra fırtınaları genellikle çabucak geçer. Kısa sürede eve dönmüş oluruz."

Morgan'ın midesinde bir rahatsızlık hissi uyandı, bu his yeni keşfettiği maceracı tarafıyla çatışıyordu. O çadırda Juliette ile birlikte yıldırımdan gerçekten korunabilecekler miydi? Riskli görünüyordu, ama bu noktada, göle geri dönmekten muhtemelen daha az riskliydi. Yakınlarda yıldırım varken sudan uzak durulması gerektiğini herkes bilirdi.

"Hey." Juliette yaklaştı, bir elini sanki teselli etmek istermiş gibi uzattı ama Morgan'a dokunmaktan çekiniyordu; bu, aralarındaki yoğun geçmişe rağmen birbirlerini neredeyse hiç tanımadıklarını hatırlatıyordu... Juliette'in hatırlamadığı bir geçmiş. "İyi olacağız."

Morgan başını salladı, Juliette'i ikna etmek kadar kendini de ikna etmek umuduyla. Kendini rahatlık alanının dışına itiyordu, evet. Rahatlık alanı, gölün diğer tarafındaki kiralık evin güvenliğindeyken, Juliette ve Roux'la birlikte bu küçük adada değildi. Köpek şimdi Juliette'in yanında duruyordu, sıırılsıklam ve son maceralarından açıkça mutlu, topu gururla ağzında tutuyordu.

Juliette ise, Morgan'ın ancak hayal edebileceği bir tür huzur yayıyordu. Yaklaşan fırtınadan hiç rahatsız görünmüyordu. Belki de bu onun için önemli bir mesele değildi. Belki de bir çadırın içinde bundan daha kötü hava koşullarını atlatmıştı.

Belki de Morgan onun izinden gitmeliydi.

O sırada yağmur başladı; birkaç damla yağmur, kısa sürede sağanak yağmura dönüştü. Juliette çadırın yolunu gösterdi ve Roux için çadırın girişini açık tuttu

ve sonra omzunun üzerinden Morgan'a baktı. "Geliyor musun?"

Kalbi gırtlığına kadar çıkmış olan Morgan başını salladı, sonra çömelip içeri sürünerek girdi.

Altıncı Bölüm

T Bundan sonra çadır, dar alanını dolduran üç ıslak bedenle berbat bir hale gelecekti, ama Juliette umursamadı. Zaten bu, göldeki son günüydü, bu yüzden fırtına dinince çadırı toplayacaktı , yarın eve döndüğünde de iyice temizleyecekti.

Yağmur, başlarının üzerindeki çadırın brandasına vururken, rüzgâr ağaçların arasında uğuldiyordu. Juliette yaz fırtınalarının seslerini her zaman sevmişti. Gök gürültüsünün çatırtısı ve gümbürtüsü bile kulağına müzik gibi geliyordu. Çadırın tabanını örtmek için kullandığı uyku tulumunun üzerine sırtüstü uzandı; Roux da yanına uzanmıştı. Morgan ise uzak duvara yaslanmış, kollarını dizlerine dolamış, kararsız... hatta belki de rahatsız bir şekilde duruyordu.

"Bir dakika gözlerini kapat," dedi Juliette yumuşak bir sesle, "ve dinle."

Kendi tavsiyesine uydu ve çadırın kanvasına vuran yağmurun düzenli sesini, ağaçların arasından esen rüzgârın uğultusunu ve ara sıra duyulan gök gürültüsünü dinledi. Çadırın içinde, yanında uyuyan Roux'un ritmik nefeslerini duydu. Uyku tulumundaki bir bedenin hışırtısı ve ardından gelen yumuşak bir iç çekiş, Morgan'ın nihayet rahatlamaya başladığını ummasına neden oldu.

"Daha iyi mi?" diye mırıldandı Juliette, gözlerini açmadan. "Evet," diye cevapladı Morgan. "Üzgünüm... yine."

"Özür dilemene gerek yok." Bir dakika boyunca sessiz kaldılar, sadece fırtınayı dinlediler.

"Sanırım burayı neden sevdiğini anlıyorum," dedi Morgan sonunda. "Belli bir... atmosfer var."

"Öyle, ama ben doğayla iç içe olmayı seviyorum. Gölün ortasındaki küçük bir ada benim için ideal bir kaçış noktası."

"Muhtemelen fark etmişsinizdir, ben pek doğa insanı değilim."

Juliette gözlerini açmadan gülümsedi. "Fark ettim. Kaçırdığın onca fotoğraf fırsatı için çok yazık. Sen fotoğrafçısın, değil mi?"

Morgan yine iç geçirdi. "Öyleyim. Ama benim tutkum insanlar. Portreler."

"Mesleğin bu mu?"

“Evet, ama...”

Juliette ona bir göz attı ve Morgan'ın kaşlarının çatıldığını, çok sevdiği gamzelerin izinin kalmadığını gördü. "Ama?"

“Alışveriş merkezindeki bir portre stüdyosunda çalışıyorum ve bundan nefret ediyorum. Orada kendimi çok boğulmuş hissediyorum.” Sözler ağzından bir anda döküldü. “Portrelerin çekilme şekli konusunda hiçbir yaratıcılık gösteremiyorum, hiçbir spontanlık yok. Her şey pozlu, ekranlar ve aksesuarlar kullanılıyor ve patronum berbat biri. Bana bu hafta izin bile vermedi. Şu anda personel eksikliğimiz var, ama ben *aylar* önce izin talebimi vermiştim. Bu yüzden buraya sadece bugün gelebildim.”

“Neden orada kalıyorsun? Elbette başka işler de vardır.”

“Çünkü... Bilmiyorum. Alıştım sanırım. Sierra, bende böyle bir eğilim olduğunu söylüyor. İşlerde de ilişkilerde de, değer görmediğim yerlerde çok uzun süre kalıyorum.”

“Ben tam tersiyim,” dedi Juliette sessizce. “Birkaç yıl önce kalbim çok fena kırıldı ve o zamandan beri, üçüncü randevuyu geçmeden ilişkiyi bitirmeye hazır oluyorum.”

“Kalbin kırıldığı için üzüldüm,” diye fısıldadı Morgan.

“Patronunun pisliğin teki olduğu için üzüldüm,” diye yanıtladı Juliette.

Morgan güldü ve Juliette ona ikinci kez baktığında, Morgan'ın uyku tulumuna uzanmış, yüzünde neredeyse huzurlu bir ifadeyle yatmasını görmekten memnun oldu. “Nasıl Fransızca öğretmeni oldun? Yani, profesör.”

“Ailem Fransız Kanadalı, bu yüzden iki dilli büyüdüm. Montreal’de doğdum ve on iki yaşına kadar Nova Scotia’da yaşadım. Babamın işi nedeniyle çok sık taşındık, bu yüzden sonunda ABD’ye geldim. Her zaman yürüyüşe çıkmayı ya da suda vakit geçirmeyi seven biri oldum, ama faturaları ödemek için Fransızca öğretmek daha iyi bir yol gibi göründü, bu yüzden... işte buradayım. Doğayla çevrili güzel bir eyalette yaşıyorum ve ders vermediğim zamanlarda yazlarımı açık havada geçiriyorum.”

“Bu iyi bir uzlaşma gibi görünüyor.”

“Öyle. Mutluyum.” Juliette ona baktı. “Bugün çektiğin fotoğraflardan bazılarını gösterir misin?”

Morgan başını salladı, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak Juliette’e baktı. O an, Juliette’in adını koymak istemediği, *hissetmek* istemediği bir şeyle doluydu, çünkü o günlerde sadece geçici ilişkiler yaşıyordu ve Morgan’ın her şeyi daha fazlasını istiyordu. Morgan

, eğer onun kalbini kazanacak kadar şanslıysan, sonsuza kadar birlikte olacağın türden bir kızdı.

Juliette buna hazır değildi, kalbi bu kadar derinden kırıldıktan sonra, o kadar yoğun bir şeye hazır olabileceğinden emin değildi. Ama Morgan'ın onu aylardır hiç olmadığı kadar gülümsettiğini inkar edemezdi.

Morgan kamerasını almak için yuvarlandı, bu da Juliette'i onun kışına bakmamak için gözlerini başka yöne çevirmeye zorladı. Morgan'ın mayosu aşırı seksi değildi. Üst kısmı spor sütyeni gibiydi ve alt kısmı da erkek şortu gibiydi, ama Juliette her zaman atletik bir görünümü tercih etmişti. Morgan'ın abartısız kıvrımları ve sıcak gülümsemesi tam da onun tarzındaydı.

“Sen ve Roux’un suda oynarkenki halinizi çektiğim için umarım sakıncası yoktur,” dedi Morgan, Juliette’in dikkatini elindeki kameraya çekerek. Juliette’in onu mayosuyla nasıl süzdüğünü fark etse bile, bunu hiç belli etmedi. “Sen sormadan önce bile sana gösterecektim, böylece onayını alabilirdim. Beğenmediğin her şeyi silerim.”

Juliette dudaklarını büzüştürdü. Bilgisi dışında fotoğrafının çekilmesinden pek hoşlanmazdı, ama bu yeterince masum görünüyordu ve Roux ile birlikte gölde oynarken çekilmiş bazı samimi fotoğrafların olması hoşuna gidebilirdi.

O ve Morgan, ayakları havada, karın üstü uzanmış, Roux ise aralarında uyukluyordu; ikisi de Morgan’ın kamerasının vizörüne bakıyorlardı. Yukarıda, yağmur hâlâ çadırın üzerine düzenli bir ritimle yağıyordu. Sierra, Morgan’a paddleboard dersi vermesini istediğinde Juliette sinirlenmişti. Adaya yapacağı bu son geziyi iple çekiyordu, Morgan’ın varlığının planlarını mahvedeceğini düşünmüştü, ama şimdi Morgan’ın burada, yanında olmasının onu rahatsız etmediğini fark edince şaşırılmıştı.

Bu, tam da sevdiği kadınla geçirmeyi hayal ettiği türden bir öğleden sonraydı... hâlâ aşkı aradığı zamanlarda. Bazı kadınlar ihtişam ve şatafat isterdi, ama Juliette sadece bunun gibi sakin anlar, paddleboard gezileri ve doğayla iç içe bir çadırı paylaşmak istiyordu.

Morgan, havuz kenarında çektiği fotoğraflardan başlayarak, dersinden önce Juliette ve Roux'un paddleboard üzerindeki fotoğraflarına kadar, resimleri tek tek incelemeye başladı. Juliette kendi fotoğraflarını her zaman sevmezdi, ama bunları sevdi. Bu fotoğraflar, kendiliğinden çekilmişti ve sadeliğiyle güzeldi; hem onu ve Roux'u hem de gölün arka planını ön plana çıkarmak için çekilmişti.

"Güzel olmuşlar," dedi Morgan'a dürüstçe.

"Öyle mi?" Morgan ona bir bakış attı, yüzünde güvensizlik belirgindi. yüz.

"Evet. Anları yakalamakta yeteneğin var... ve insanları. Umarım o stüdyodan ayrılıp bunu tam zamanlı yapma fırsatın olur."

"Ben de öyle umuyorum." Morgan vizöre baktı. "Sanırım eve gidince fotoğrafçılık web sitem üzerinde çalışacağım."

"Aferin sana."

Morgan'ın göl ve adanın fotoğrafları arasında gezinmesini izledi. Morgan'ın doğa fotoğrafları iyiydi, ama asıl yeteneği insanları, çok fazla duygu aktaran küçük anları yakalamaktaydı. Juliette ve Roux'un birlikte suda oynadıkları fotoğraflara geldiklerinde, Juliette'in yüzündeki saf neşe karşısında nefesini tuttu.

O fotoğraflardaki kadın tamamen rahat, tüm savunma mekanizmalarını bir kenara bırakmış ve dünyayla barışık görünüyordu. Elbette köpeğiyle birlikte bu adadayken böyle hissediyordu, ama Morgan'ın yanında? Son birkaç yıldır Juliette, hoşlandığı *herhangi* bir kadının karşısında çok yüksek duvarlar örmüştü. Bir kadının yanında yeniden kendisi olabileceğine dair bu fotoğrafik kanıt karşısında ne hissedeceğini bilemiyordu; üstelik bu herhangi bir kadın değil, Morgan'dı.

Morgan ekrana tekrar dokundu ve Juliette'in dövmesinin yakın plan görüntüsünü gösterdi. "Bunlar çok kişiselse özür dilerim. Tekrar söylüyorum, rahatsız olduğun herhangi bir şeyi silmekten memnuniyet duyarım."

Juliette ne diyeceğini bilemeden gözlerini kırptı. Güzel bir çekimdi — zevkli ve sanatsal — ama Juliette dövmesinin bu şekilde öne çıkarıldığını hiç görmemişti. Bu konuda karmaşık duyguları vardı, ama vizöre bakarken omurgasında hafif bir ürperti hissettiğini inkar edemezdi; Morgan'ın onun bu kadar seksi bir fotoğrafını çekmiş olması onu heyecanlandırmıştı.

Morgan sayfayı çevirerek Juliette'in dövmesinin daha fazla fotoğrafını gösterdi ve heyecan daha da arttı. Bu fotoğraflarda bir şey vardı, ya da belki de sadece Morgan'ın çektiğini bilmektir. Bu, Juliette'in kalbini hızlandırdı.

Morgan başını çevirdi ve gözleri buluştu. Juliette, Morgan'ın gözlerinin de, Juliette'in dövmesinin fotoğraflarında olduğu gibi yakın çekim bir fotoğrafını görmek isterdi, çünkü buradan, gözlerinin rengini ayırt edemiyordu. Belki mavi, yeşil ve grinin bir karışımıydı. Rengi ne olursa olsun, çok güzeldi ve şu anda Juliette'in gözlerine kilitlenmişti.

Morgan gözlerini kırptı, dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. "Sana bir itirafta bulunacağım."

Yedinci Bölüm

Juliette başını yana eğdi. “Bir itiraf mı?”

Morgan başını salladı, kalbi çarpıyor, göğsü sıkışıyor. Nedenini bilmiyordu ama aniden Juliette'in gerçeği bilmesini istedi. “Öncelikle, dövmenin gerçekten muhteşem. O kadar zarif ve detaylı ki, sen hareket ettiğinde o da hareket ediyor gibi. Büyüleyici, ama itirafım bu değil.” “Değil mi?” Juliette hâlâ ona bakıyordu, sarı saçları nemli dalgalar halinde omuzlarına dökülmüş, kahverengi gözleri Morgan'inkine kilitlenmişti. Bazen onu anlamak sinir bozucu derecede zordu, bu da Morgan'ın onun yanında daha da dilini bağlamasına neden oluyordu.

“İtirafım şu ki, onu daha önce görmüştüm. *Seni* daha önce görmüştüm.” Morgan bakışlarını altındaki kraliyet mavisini uyku tulumuna indirdi, sonra kendini zorlayarak Juliette'in gözlerine tekrar baktı. Juliette kıpırdamamıştı, Morgan'ın sözlerine hiç tepki vermemişti. “Sekiz yıl önce, bu tür arkadaş toplantılarından birinde. Cape'de birkaç ev kiralamıştık. Seni plajda dondurma yiyen sıradan bir kişi sandım. Grubumuzdan olduğunu bilmiyordum.”

Juliette yine de tepki vermedi.

“Dövmene bakmaktan kendimi alamadım ve Sierra'ya ‘Vay canına, şu dövmeye bak’ gibi bir yorum yaptım, o da ‘Değil mi?’ dedi, ama sonra onun yanındaki adama baktığını fark ettim ve... o an kadınlardan hoşlandığımı kesin olarak anladım.”

Juliette yavaşça gözlerini kırptı. “Dövmem senin cinsel uyanışın oldu.” Sözleri bir soru değildi, ama ses tonunu anlamak zordu. O gün Morgan'la tanıştığını ya da öpüştüklerini gerçekten hatırlamıyor muydu?

“Evet,” diye cevapladı Morgan basitçe.

Juliette doğruldu ve Roux'un altın rengi tüylerini okşayarak göz teması kurmayı bıraktı. “Benim de itiraf edeceğim bir şey var.”

Morgan yutkundu. “Öyle mi?”

Juliette gözlerini köpeğinden ayırmadı. “On yaşındayken kötü bir araba kazası geçirdim. Annem, babam ve kız kardeşim de oradaydı ve şans eseri hepimiz hayatta kaldık, ama bir süre arabada mahsur kaldık, korkmuş ve kanlar içindeydik. Olay gerçekten çok travmatikti ve sol kolumda bir sürü yara izi kaldı

. İnsanlar sürekli yara izlerini soruyordu, bu yüzden on sekiz yaşımdayken bu dövmeyle üzerlerini kapattım.”

“Oh... oh vay canına.” Morgan, elini Juliette’in omzuna koydu; dövmesiz olan omzuna, çünkü o daha yakındı ve şu anda Juliette’in dövmesine dokunmak ona fazla samimi gelmişti. Juliette’in itirafından ne bekliyor olursa olsun, bu beklediği şey değildi. “Başına gelenler için çok üzuldüm.”

Juliette sonunda başını kaldırdı, kahverengi gözleri duygu dolu doluydu. “Yara izleri, o korkunç günün çirkin bir hatırası gibiydi ve dövme, hikayeyi değiştirmek için bir yol gibi geldi. Sarmaşık seçtim çünkü o da öyle yapar, değil mi? Yüzeylerin üzerine yayılır, altındakini gizler, yeni bir şeyle örter. Dövme bir amaç için bir araçtı. Asla güzel ya da... ya da seksi olduğunu düşünmemiştim.” Sesi alçaldı, bakışları da öyle, Morgan’ın dudaklarına takıldı.

“Ama öyle.” Morgan nefes nefese kalmıştı. Sesi de nefes nefese *geliyordu*. “Gözlerimi ondan... ya da senden alamadım.” Derin bir nefes aldı ve her şeyi riske atmaya karar verdi. “Hâlâ alamıyorum.”

Juliette’in dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı. Biraz daha yaklaştı, bir eli hâlâ Roux’un kürküne gömülü, diğeri havada duruyordu, sanki Morgan’a dokunmak için izin bekliyormuş gibi. Morgan o eli kavradı, Juliette’in bakışlarını tutarken parmaklarını birbirine geçirdi.

Morgan’ın kalbi şimdi deli gibi atıyordu, cildi kızarıyordu; o ve Juliette sanki donmuş gibi duruyorlardı, yüzleri Roux’un uyuyan bedeni üzerinde yavaşça birbirlerine doğru çekiliyordu. Çadırdaki hava şehvet ve beklentiyle o kadar yoğundu ki, Morgan neredeyse tadını alabiliyordu. Nefesi düzensizleşti.

Juliette’in gözleri karardı, göz bebekleri Morgan’ın hayranlıkla baktığı sıcak kahverengiye gölgeledi. “Morgan...”

“Juliette,” diye fısıldadı Morgan, öne doğru eğilerek aralarındaki son birkaç santimi kapatırken, Juliette’in dudaklarını tatmak için can atıyordu, bu öpücüğün bir öncekinden daha da iyi olacağından emindi. Eli Roux’un tüylü bacağına çarptı ve Roux irkildi, birden dikleşti. Kafası Morgan’ın çenesine çarptı ve Morgan geriye düştü, kıcının üstüne sertçe çakıldı.

"Aman Tanrım. İyi misin?" Juliette şimdi dizlerinin üstündeydi, endişesinin arkasına arzuyu gizleyerek Morgan'a uzandı ve parmaklarını Morgan’ın ağrıyan çenesine dokundurdu.

"Evet. Sadece... şaşırdım," dedi Morgan, sesi kısılmıştı.

Juliette aralarına biraz mesafe bırakarak geriye yaslanırken sessizce güldü. "Bunu Roux'ya bırak."

Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. O an kaçmıştı ve bu kayıp Morgan'ın göğsünde ağır bir yük oluşturunuyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Juliette, neredeyse öpüşecekleri o an hakkında ne hissediyordu? Yüzündeki ifade her zamanki gibi okunması zordu.

"Yağmur durmuş gibi görünüyor ve bir süredir gök gürültüsü duymadım," dedi Juliette sonunda. "Arkadaşlarımız endişelenmeden önce toparlanıp eve dönmeliyiz."

Morgan, Sierra'nın meydan okumasına çaresizce boyun eğerek başını salladı, oysa tek istediği Juliette ile burada kalmaktı. "Evet."

Sekizinci Bölüm

T Plaj, minik ışık patlamalarıyla parılıyordu. Gece çökmüştü — göldeki son geceleri — ve grup kutlama yapmak için plaja içecekler ve havai fişekler getirmişti. Diğerlerinden farklı olarak, Juliette bunu görmekten üzülmemişti

T

Ya da bugüne kadar öyleydi. Çünkü gölünde — ve evinde — bir şey eksikti: Morgan'ın gülümsemesi. Morgan'ın gamzeleri. Morgan'ın ışıltı. Morgan, Juliette'in bakmayı hiç akıl etmediği yerlerde güzellik bulurdu. Mesela, Juliette onu su kenarındaki kumsalda çömelmiş, kuma sapladığı bir havai fişegi fotoğraflamakta gördü.

Juliette yaklaştı, habersiz gelme planı Roux'un önünden koşup Morgan'ın yanağına kocaman, ıslak bir öpücük kondurmasıyla suya düştü. Juliette, Morgan'ı öpenin kendisi olmasını diledi. Elbette, daha önce çadırda neredeyse öpüşecekken geri adım atan kendisiydi, ama öğleden sonrasını pişmanlıkla geçirmişti.

Şu anda sahildeydi, havai fişeklerle oynamak için değil, telafi etmek için. Bu geceden sonra Morgan'ı tekrar görebilme umuduyla... tabii Morgan da bunu istiyorsa. Juliette hâlâ incinmekten korkuyordu, ama Morgan'ı bir daha asla görememenin nasıl bir his olacağından da aynı derecede korkuyordu.

Morgan ona baktı, havai fişek onu cızırtılı ışık sıçramalarıyla aydınlatırken yüzünde bir gülümseme belirdi ve gamzeleri ortaya çıktı. Juliette yaklaşıırken havai fişek parıldayan bir köz haline geldi. "Merhaba."

"Merhaba. Benimle biraz yürür müsün?" Juliette elini uzattı.

Morgan elini tuttu ve Juliette'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

"Nereye?" Juliette karanlığı belirsiz bir şekilde işaret etti. Sadece gruptan uzaklaşmak istiyordu. Morgan, soluk kumların üzerinde çıplak ayakla onun yanına geldi. Duş almış ve kot şort ile tül gibi pembe bir üst giymişti. Roux önde koşarak bir çubuk aldı, sonra dönüp geri koştu ve

“Quel joli bâton, Roux,” dedi Juliette, sonra yüzünde boş bir ifadeyle duran Morgan’a baktı. “Üzgünüm. Ona Fransızca konuşma alışkanlığım var. Harika bir sopa bulmuş, değil mi? Övülmeyi çok seviyor.”

Morgan gülümsedi. “Çok güzel bir sopa, Roux. Aferin sana, dostum.” Roux, kuyruğunu havaya kaldırıp sallayarak, övgülerinden gurur duyuyordu.

Plajın uzak ucuna ulaştılar; burada insan yapımı kum biter, kıyı şeridi doğaya bırakılırdı. Kalın ağaçlar başlarının üzerinde bir gölgelik oluştururken, sol taraflarında göl parıldıyordu. Arkalarındaki gruptan kahkahalar ve sohbet sesleri yankılanıyordu; havada sivrisinekleri uzak tutmak için limon otunun kokusu vardı. Suda bir şey sıçradı; muhtemelen bir balıktı. Juliette köpeğini aramak için etrafa baktı.

"Roux," diye seslendi. Köpek ona doğru koştu ve Juliette onu bir kurabiyeyle ödüllendirdikten sonra tasmaındaki düğmeye basarak LED ışığını yaktı. Işık parlak turuncu renkte parladı ve köpeği gecenin karanlığında parlayan bir fener haline getirdi.

"Oh," dedi Morgan şaşkın bir kahkaha atarak.

"Artık karanlıkta onu kaybetmeyeceğim." Morgan'a baktı, sinirleri gerginleşmişti. Söylemesi gereken şeyi nasıl söyleyecekti?

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu Morgan, o sözleri bulamadan. Juliette başını salladı. "Tabii ki."

"Denemek istediğim bir poz var." Morgan, yanmamış bir havai fişek tuttu. "Bunu yaktığımda, sanki bir karahindiba üflermiş gibi poz verir misin?"

Juliette başını salladı, Morgan'ın tarif ettiğini hemen gözünde canlandırdı. Kulağa benzersiz ve güzel geliyordu. Morgan'ın havai fişegi yakmasını izledi, sonra ona uzandı, parmakları Morgan'inkine değdiğinde nefesi kesildi. Juliette havai fişegi yüzünün önünde tuttu, parmaklarına çarpan kıvılcımların ara sıra verdiği acıyı hissetti.

Işık patlamaları arasında gözleri Morgan'inkilerle buluşurken, karnında aynı sızıyı hissetti; kıvılcımlar, o kadar uzun zamandır yaşamadığı bir sıcaklık ve yoğunlukla vücudunda patlıyordu ki, nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu. En son ne zaman bir kadının dudaklarının tadından ya da vücutlarının birbirine bastırılmasının hissinden daha fazlasını arzuladığını hatırlayamıyordu.

Morgan'la birlikte, o bunu ve daha fazlasını arzuluyordu. Çok daha fazlasını. Juliette'in vücudundaki her hücre özlemle sızlıyordu... kalbi de dahil.

Deklanşörün sesi onu neredeyse irkiltti. Morgan kamerasını kaldırmış ve aralarındaki sisin içinden ona bakan Juliette'in

"Tam istediğim kare değil, ama... vay canına." Morgan yaklaştı ve kamerayı çevirerek Juliette'in vizöre bakmasını sağladı.

"Tam olarak istediğim kare değil, ama... vay canına." Morgan bir adım yaklaştı ve kamerayı çevirerek Juliette'in vizöre bakmasını sağladı.

Zorlukla bakışlarını Morgan'ın yüzünden, elinde parlayan küçük ekrana kaydırды. Orada kendi yüzünü gördü ve... gerçekten de vay canına. Havai fişek ekranın ortasını kaplıyordu, merkezindeki alevden canlı turuncu ve sarı renklerde kıvılcımlar dans ediyordu. Juliette'in yüzü onun arkasında görünüyordu, derin gölgelerin içinde ara sıra ışık sıçramalarıyla. Bu ona, büyüleyici olduğunu itiraf etmek zorunda olduğu, ruhani bir hava veriyordu.

"Harika bir çekim," dedi Juliette yumuşak bir sesle.

"...muhteşem bir kadının," diye mırıldandı Morgan.

Juliette eğildi ve bu sefer aralarında bir köpek yoktu. Söylemesi gereken hiçbir şeyi söylememişti — en azından henüz — ama şu anda bu, dünyadaki en güzel şey gibi geliyordu. Dudakları, sahildeki tüm havai fişeklerle yarışacak kadar sıcak bir şekilde Morgan'ın dudaklarıyla buluştu.

Dokuzuncu Bölüm

X Morgan, sanki sekiz yıldır bunu hayal etmiş gibi Juliette'i öptü. Gözlerini kapattı ve kendini *hissetmeye* bıraktı. Juliette'in dudaklarının sıkı baskısından, nefesinin nemli esintisinden

X

Juliette'in ellerinden biri Morgan'ın belindeydi, parmak uçları bluzunun yukarı kaydığı çıplak cilde dokunuyordu. Hâlâ giyinik oldukları ve diğer arkadaşlarından sadece birkaç metre uzakta oldukları halde, bu his tarif edilemez derecede samimiydi. Morgan zevkten titredi, tüyleri diken diken oldu ve bu onu acı verecek kadar hassas hale getirdi.

Öpücüğü derinleştirirken kendi ellerini yukarı kaydırıp Juliette'in yanaklarını avuçladı, dili Juliette'in ağzının sıcak derinliklerine daldı. Meyveli bir tadı vardı—muhtemelen Tabitha'nın yaptığı dondurulmuş daiquiriler—ve Morgan, kalp atışlarının her çılgın vuruşuyla artan bir aciliyetle onu içti.

Juliette, ellerini Morgan'ın gömleğinin altından karnına doğru kaydırıp göğüslerini avuçlarken, tırnaklarını Morgan'ın derisine hoş bir şekilde batırdı. Sütyeninin üzerinden Juliette'in parmaklarının sıcaklığını hissetti ve *ah*, bu çok iyi hissettiriyordu. Morgan aklını kaçıırıyordu. Başını eğip Juliette'in boynundaki nabız noktasını emdi.

Kulağına yumuşak bir inilti geldi ve o sesin kendisinden çıkmadığından oldukça emindi. Morgan başını kaldırdı; başını geriye eğmiş, gözleri kapalı, kaşları kalkık, ağzı hafifçe aralanmış Juliette'in görüntüsü karşısında neredeyse kendinden geçecekti. Yüz hatları zevkin bir tablosuydu. Yüzündeki o ifadeyi görmek bile Morgan'ın içini sıcak ve sıvı bir tahrikle doldurdu.

Sert bir şey karnına batıp duruyordu, Juliette'e yaklaşma girişimlerini engelliyordu ve bunun kamerası olduğunu fark etmesi çok uzun sürdü. Morgan eğilip askıyı ayarladı, kamerayı arkasına kaydırды. Ve sonra Juliette'in kalçaları kendisinininkilere bastırıldı. Morgan'ın klitorisi zonkladı. Bu sefer ikisi de inledi.

Öpücük, nefes nefese kalma ve zevk inlemeleriyle kesintiye uğradı. Juliette'in uyluklarından biri kayarak Morgan'ın uyluklarının arasına yerleşti ve ikisini

mükemmel bir uyum sağladı. Morgan, Juliette'in sıcaklığına daha sıkı bastırırken kalçalarını kavisledi; çıplak teni, şortunun eteğinin altından onunla buluştu.

Belki zihninin derinliklerinde, yıllar boyunca ilk öpücüklerini abartmış olabileceğini, o anın fantezisinde o kadar çok zaman geçirmiş olabileceğini merak etmişti — biseksüel uyanışının anı — gerçek hayattaki hiçbir öpücük onunla kıyaslanamazdı. Ve sekiz uzun yıl boyunca, hiçbirini kıyaslanamadı.

Ama artık farkın hayal ile gerçeklik arasında olmadığını biliyordu. Fark sadece... Juliette'ti. Bu kadın, hiç kimsenin yapamadığı şekilde onu ateşe vermişti ve Morgan onu sonsuza kadar öpmek istiyordu. Onu asla bırakmak istemiyordu. Bir öpücükten çok daha fazlasını istiyordu, ama Juliette de aynı şeyi hissediyor muydu?

Morgan, tüylü bir şey bacaklarına çarpmadan bir an önce, gözünün ucuyla turuncu bir ışık gördü ve boğazından bir çığlık çıktı. "Roux, beni korkuttun."

Juliette kıkırdadı, Morgan'dan ayrılmaya hiç niyetli değildi. "Bizi bölmeyi alışkanlık haline getirmiş gibi görünüyor."

Morgan başını salladı, artık başka bir nedenden dolayı nefes nefeseydi, çünkü bundan sonra ne olacaktı? Sabah eve gittiklerinde birbirlerini tekrar görecekler miydi? Juliette elini uzattı ve sıcak elini Morgan'ın yanağına koydu, ifadesi aniden ciddileşti ve Morgan yutkundu, boğazı söylemek istediği o kadar çok şeyle tıkanmıştı ki.

Juliette başını hafifçe yana eğdi. "İlk öpücüğümüzden daha mı iyiydi?"

Morgan şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Aman Tanrım. Hatırlıyor *musun*?"

"Senin gibi muhteşem birini nasıl unutabilirim ki? Evet, hatırlıyorum. Sadece..." Juliette tereddüt etti ve bakışlarını ayaklarının altındaki kuma indirdi. "Sadece ne?"

"Hazır değilim, ya da... Hazır *değildim*." Juliette nefes verdi. "Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi sandığım kadın tarafından kalbim kırıldığından beri, riske girmiyorum, ilişkilerimi yüzeysel tutuyorum. Sen yüzeysel biri değilsin, Morgan."

"Senin için... öyle olmaya çalışabilirim." Bu, Morgan'ın gerçekte istediği şeyin çok gerisinde kalıyordu, ama tam burada, tam şu anda, Juliette ile ilgili en ufak bir şans bile hiç şans olmamaktan daha iyiydi.

"Hayır." Juliette öne doğru eğildi, alnını Morgan'ın alnına dayadı, ellerini Morgan'ın beline koydu. "Seni tam olarak olduğun gibi istiyorum... yılan korkun ve her şeyinle."

Morgan, Juliette'e sarılırken gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını tuttu. "Gerçekten mi?"

Juliette başını salladı ve Morgan, karanlıkta bile olsa, bir kez olsun onun ne hissettiğini tam olarak anlayabildi. Yüzündeki sevgi ve *özlem* gözden kaçması imkansızdı. Morgan bunun olduğuna inanamıyordu. Bu, umduğu her şeydi, belki de ummaya cesaret edemediği kadar *fazlasıydı*.

"Yılan korkumu yenmek istiyorum," dedi nefes nefese. "Çok uzun zamandır korkularımın arkasına saklanıyordum, ama sen, ne kadar çok şey kaçırdığımı görmemi sağladın."

"Eğer istiyorsan, yılan korkunu yenmene seve seve yardım ederim." Juliette, onu sıcak ve koruyucu bir şekilde kollarının arasına sıkıca sardı. "Ama *sadece* sen istiyorsan."

"Sen ne istiyorsun?" diye sordu Morgan, kalbi gırtlığında atarken.

"Seninle bir şans istiyorum, gerçek bir şans. Artık rastgele plajlarda birbirimize rastlamayalım. Eve döndüğümüzde sana çıkma teklif etmek ve aramızdaki ilişkinin nereye varacağını görmek istiyorum. Belki bu sefer birlikte dondurma yiyebiliriz. Ne dersin?"

Morgan öne doğru atıldı, dudaklarını tekrar birleştirirken Juliette'in sendelemesine neden oldu. Gece yarısını geçmişti. Morgan'ın "evet günü" bitmişti, ama bu onun cevabını değiştirmede. Bu, günün en kolay kararıydı, hayatının en kolay cevaplarından biriydi.

"Evet," diye mırıldandı Juliette'in dudaklarına. "Evet diyorum."

RCUNOWLEDGXENTS

Summer Lovin' Koleksiyonu'na dahil olmak ne büyük bir onur! Juliette ve Morgan'ın hikâyesini yazarken çok eğlendim ve hikâyeye diğer kitaplarımdan bazılarına ait sürprizler ekledim. Bunlardan herhangi birini yakaladınız mı?

İpucu: Havuzda şarkısı çalan Anna Moss, *Stars Collide* kitabının ana karakterlerinden biri. Juliette, Brie'nin bir kitabını okuyor; bu da *Read Between the Lines* kitabına bir gönderme. Juliette'in ders verdiği Northshire Üniversitesi ise *Learning Curves* ve *Margin of Error* kitaplarımdan geçtiği yer.

Artık okuyucu grubumun üyelerinin kitaplarımdaki evcil hayvanlara ilham vermesi bir gelenek haline geldi. Bu sefer, Juliette'in paddleboard seven arkadaşının bir golden retriever olması gerektiğini öneren Jamie Richeal Jones, Linda Aarts ve Mary Cresswell-Forrester'a teşekkürlerimi sunuyorum. Umarım Roux'dan keyif almışsınızdır!

Juliette'in Fransızcasına yardımcı olan Jude Silberfeld-Grimaud'a teşekkür ederim. Herhangi bir hata varsa, sorumluluk bana aittir.

Her zamanki gibi Montlake'deki rüya takıma, özellikle de sonsuz bilgeliği ve coşkusuyla Lauren Plude ve Lindsey Faber'e çok teşekkür ederim.

Olağanüstü menajer Sarah Younger'a, tüm bunların gerçekleşmesine yardımcı olduğu için (ve *Grease* GIF'leri için!) teşekkür ederim.

Ve sizlere, okuyuculara — en büyük teşekkürler! Sizi çok takdir ediyorum ve umarım Morgan ile Juliette'in hikayesi yüzünüze bir gülümseme getirmiştir.

XOXO
Rachel

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2013 Kristi Kruse Photography

Rachel Lacey, ödüllü bir çağdaş romantizm yazarı ve tutkulu bir gezgindir; son zamanlardaki maceraları kitaplarının sayfalarında yer almaktadır. Ailesiyle birlikte Vermont'un dağlarında yaşamaktadır. Onu Instagram'da [@rachelslacey](https://www.instagram.com/rachelslacey) adresinden takip edebilirsiniz.

Manhattan'da geçirdiği ve neredeyse hayatına mal olacak bir kazadan iki yıl sonra, Marin ikinci şansını değerlendirmek konusunda kararlıdır. Her zaman istediği hayatı yaşamak için kocasını, işini, hatta evini bile terk etmiştir. Şimdi Northshire Üniversitesi'nde istatistik dersleri veriyor ve on yıllardır hayalini kurduğu bir şeye hazırlanıyor: bir kadınla çıkmak. Ancak yolculuğunda karşılaşmayı en son beklediği kadın, Marin'in neredeyse hayatını kaybettiği o sabahki tesadüfî karşılaşmalarından beri hayalini kurduğu kadındır.

Charlotte da o kader gününden beri hayatında büyük değişiklikler yaptı. En önemlisi, annesinin otuz yıllık ortadan kayboluşunun gizemini nihayet çözmeye kararlı olarak Vermont'taki memleketine geri döndü

. Beklenmedik ve beklenmedik derecede yoğun bir dostluk mu? Bu planında yoktu. Cinselliğini sorgulamak da yoktu, ama Charlotte, Marin ile ne kadar çok zaman geçirirse, duygularının dostluktan daha derin olduğunu o kadar çok anlıyor.
